

PREMIUM

Sherida Spitse. © Pim Ras Fotografie

‘Ik zeg wat ik vind en daar doet men het maar mee’

INTERVIEW SHERIDA SPITSE

Recordinternational Sherida Spitse (29) speelt vandaag de belangrijkste interland van haar carrière, de finale van het WK tegen de Verenigde Staten. Een dialoog over kritiek en het memorabele toernooi van Oranje.

Tim Reedijk 07-07-19, 11:01 Laatste update: 11:03

Sherida Spitse © Getty Images

Door Tim Reedijk

Het is een WK van uitersten voor Sherida Spitse, die vandaag van haar 169ste interland haar sportieve hoogtepunt hoopt te maken. Veel kritiek kreeg ze tijdens de groepsfase. Columnist Hugo Borst schreef in deze krant, provocerend bedoeld natuurlijk, dat Spitse de boel ophoudt met haar 'draaicirkel van een Boeing 747 en handelingssnelheid van een Griekse landschildpad'. Spitse bleef 'gewoon' staan en schopte het met Oranje tot de finale. En, ook niet onbelangrijk, geen speelster gaf dit toernooi meer assists (vier) dan de middenvelder van het Noorse Vålerenga.

Heb je de [column van Hugo Borst](#) gelezen?

Sherida Spitse: „Nee.”

Wat vind je ervan nu je het zo hoort?

„Dat mag hij zelf weten. Het is logisch dat mensen kritischer kijken nu we Europees kampioen zijn. Het hoort erbij. We hoeven er niet blij mee te zijn, maar we mogen er wél trots op zijn. Dit hebben we gecreëerd met z'n allen. Ik heb het al eerder gezegd, hè, je moet er ook een beetje schijt aan hebben. Ik vind het alleen maar mooi dat wij het tóch hebben laten zien. Misschien schrijft hij straks dat we het zo goed gedaan hebben.”

Natuurlijk is de VS een topland, maar wij hebben óók de finale gehaald.

Sherida Spitse

Is het makkelijk om er maar schijt aan te hebben?

„Als je het aan mij vraagt wel, omdat ik zo ben als persoon. Ik kan het niet voor anderen invullen. Het maakt me gewoon echt niet uit wat mensen van me vinden. Je moet me maar accepteren zoals ik ben, anders ligt het probleem bij de ander. Zo denk ik erover. Daar hoef ik niet omheen te praten met politieke praatjes. Ik zeg wat ik vind en daar doen mensen het maar mee. Ik denk dat dat een kracht van mij is.”

Je herpakte je behoorlijk tijdens dit toernooi. Wist je dat je bij een zeker wedkantoor maar voor drie speelsters minder geld krijgt als je een gok wilt doen op de beste speelster van het toernooi?

Spitse glimlacht. „Nee, dat wist ik niet. Ik kan wel zeggen dat het me niks doet, maar het is wel leuk om te horen. Het beeld is wel ontstaan dat ik me heb herpakt. Ook vanwege mijn assists natuurlijk, dat wordt heel snel gezien en valt op. Alleen ben ik niet alleen daarin belangrijk. Het gaat er ook om hoe ik het team probeer mee te nemen. Die eerste wedstrijd was iets minder, maar al met al ben ik tevreden. En dan is het mooi als ik op zo'n lijstje terechtkom.”

Zo'n lijstje, wat doet het ertoe als morgen de WK-finale op de rol staat? De grootste wedstrijd uit het leven van Sherida Spitse uit Sneek, die er in het shirt van Oranje al zo veel speelde. De EK-finale van 2017, bijvoorbeeld, waarvan ze nu pas echt kan genieten. Dat zal ook gelden voor deze finaleplaats en dus mogelijk zelfs meer. „Het besef van wat wij hebben neergezet, wat we hebben gedaan als team, komt later pas. Dat heb ik bij het EK ook meegemaakt. Het komt pas als je thuis bent en je dingen terugkijkt en -leest. Je zit hier zo in een flow. Je traint, je speelt, je herstelt, je slaapt, je eet, je rust. Dat riedeltje. Maar als ik over het EK praat, komt het kippenvel meteen terug. De huldiging in bootjes.”

Een hulding komt er in elk geval niet bij een tweede plek, kregen we te horen.

„We gaan deze hele periode echt wel afsluiten met elkaar, maar het gevoel is wel heel anders als je tweede wordt. Al zou dat natuurlijk ook een heel mooie prestatie zijn. Maar pas als je wint, ga je voor een hulding. Ik vind dat het zo hoort.”

In elk geval speel je na een EK-finale nu de WK-finale. Behoren jullie tot de wereldtop?

„Ik denk dat dat wel gezegd mag worden, ja. We staan wel in een WK-finale. Ik denk dat anderen ons wel als wereldtop zien.”

Toch is de algemene opinie: dat gaan de Verenigde Staten wel even winnen.

(Spitse heft haar hand) „Natuurlijk is dat een topland. Maar we moeten ze niet hier zetten en onszelf helemaal beneden. Wij hebben óók de finale gehaald.”

Al ging dat soms ook moeizaam en soms met geluk. Sari van Veenendaal zei: op het EK veranderde alles dat we aanraakten in goud, hier laten we zien dat we hebben geléerd om wedstrijden te winnen.

„Daar ben ik het wel mee eens. Er is gewoon veel veranderd na 2017, ook hoe anderen naar ons kijken. Als het voetballend soms niet gaat, moet je strijd leveren met elkaar. Als je ziet hoe we dat als team hebben gedaan. We hebben het bijvoorbeeld lastig gehad tegen Japan. Gered is een groot woord, maar Sari heeft ons op momenten wel geholpen om niet te verliezen.”

Jullie zijn wéken geleden bij elkaar gekomen in Zeist. Vertel me eens hoe dat gaat als je zólang met een groep bij elkaar bent.

„Toevallig hadden we het er vanochtend nog over, dat er eigenlijk geen gekke dingen zijn gebeurd. We hebben verschillende karakters, maar het klikt wel en we accepteren elkaar. Dat heb je ook nodig. Al is het ook fijn dat je weet dat je na dit weekend naar huis gaat. Ik wil ook wel naar mijn familie en gezin toe. Mijn vrouw komt naar de finale met mijn zwager, schoonzus, ouders, zus, oom en tante.”

En je zoontje?

„Die komt toch niet. Het is ver rijden naar Lyon en we laten hem thuis bij opa en oma. Hij is twee jaar. Als hij mij op tv het Wilhelmus ziet zingen, zegt hij wel ‘mama’. Hij snapt het wel, hij heeft door als ik aan het voetballen ben.”

En hij zal ook toekijken als mama de belangrijkste wedstrijd van haar leven speelt, de finale van het WK. Spitse: „Nog één wedstrijd knokken met elkaar.”

Sherida Spitse en haar zoontje na Nederland - Canada. Links: Shanice van de Sanden © Pim Ras Fotografie